

Çamur Çocuk

Çamur bugün kuru, kabuk kabuk ve gözlerimin içine doluyor. Bugün aynı zamanda benim doğum günüm. Yani sanırım bugün benim doğum günüm. Büyüklerden birine bugünün tarihini sordum.

“Bugün 3 Temmuz mu?”

“Galiba,” dediler.

3 Temmuz, benim doğum günüm. Yani sanırım doğum günüm o tarihti.

Eminim öyleydi. On yaşına basacağım. On yaşındayım. Eminim.

I

Arkadaşlarım L ve E çamurun içinde çömelmiş yerdeki ekmek kırıntılarını topluyorlar. L ekmek kırıntılarından ufak toplar yuvarlıyor, topların içine biraz daha kırıntı ekliyor ve karıştırıyor, ekliyor ve yuvarlıyor. Ardından ekmek köftelerini bileğine astığı plastik torbanın içine dikkatlice koyuyor.

E'nin bileğinde de bir poşet bağlı ama o, ekmek kırıntılarının çoğunu toplar toplamaz ağzına atıyor ve yuvarladığı köfteler doğru düzgün birbirine yapışmıyor. Köfteleri ziyan ediyor.

E'nin üzerinde kim bilir kim tarafından bağışlanmış bir pantolon var ama ona çok büyük gelmiş. Çamura batmaması için paçaları kıvrılmış, pantolonun beli de çuval gibi bol olmuş. Bu onu olduğundan da ufak

tefek gösteriyor ki zaten minnacık bir şey. Ablası L'ye ise kendi kıyafetleri artık dar geliyor, kazağının kolları dirseklerini ancak geçiyor. Çamurun içine çömelmiş mini minnacık E ile koskocaman L'nin gülünç bir görünümleri var.

İlk bakışta esmer ekmek kırıntıları topladıklarını zannediyorum ama yanlarına yaklaştığımda, ekmeğin sanki et suyuna bandırılmışçasına çamurlu suyu emmiş olduğunu görüyorum.

“Kim oyun oynamak ister?” diye soruyorum.

E, “Beeeen!” diye ayağa fırlıyor.

“Yemek yiyoruz,” diyor L. “Bak,” diyor. “Baksana şu yemeğe.”

“Cidden mi?” diye soruyorum.

“Yardım kamyonu geldiğinde,” diyor L, “herkes çılgınlar gibi başına üşüşüp ekmeklerin hepsini kaptı. E ile ben kamyonun yanına yaklaşmadan hepsi bitmişti. Ama bak,” diyor önündeki çamurun içinde ellerini oynatarak, “tüm bunları ziyan etmişler. Arkalarında

katrilyonlarca ekmek kırıntısı bırakmışlar. Resmen hazine bu.”

“Ne oynayalım?” diye soruyor E bana, ekmek kırıntılarını ağzına atarken.

“Hepsini şimdi yeme!” diye ikaz ediyor L küçük kardeşini. “Daha sonra yiyecek bir şeyin kalmayacak.”

“Ben elmaların yerini biliyorum,” diyorum.

Bir anda başını kaldırıp “Ne?” diyor.

“Elmalar,” diyorum. “*Sulu sulu* elmalar. Ama yalnızca gizli ajanlar için.”

“Yani çocuklar için değil,” deyip başını yine çamura eğiyor L. Bugün hırçınlığı üzerinde.

“Dalga geçiyorum,” diyorum. “Ama elmalar *gerçek*.”

“Ben gizli ajanım,” diyor E. “Elma alabilir miyim?”

“Ben *baş* gizli ajanım,” diyorum.

“Ben *baş* gizli ajanım,” diyor E.

“Siz ikiniz de *baş* gizli ajan olamazsınız,” diyor L.

“Pekâlâ, eğer biri gizli ajansa, o benim.”

“Saçma,” diyor E. “Sen gizli ajan olamazsın çünkü gizli ajanlar erkek olur.”

“Ona bakarsan siz de iki ufak oğlansınız,” diyor L. “En büyük benim. O yüzden eğer biri gizli ajansa, o benim. Hem neyse ne, lider benim!”

Oysa hâlâ küçük bir çocuksun, diye düşünüyorum. Benden pek de büyük değilsin. Ve ben sadece on yaşındayım.

“Ama elmaların nerede olduğunu bilmiyorsun,” diyorum.

“Sen bana göster,” diyor, “ben de güvenliğimizi sağlayayım.”

L mi güvenliğimizi sağlayacak?

E ince bir dalı eline alıp “Silahım var benim,” diyor. “Tüfeğim var.”

E'nin elindeki poşeti alıyor ve başımın arkasından sarkacak şekilde, tutma yerlerinden kulaklarıma asıyorum. “Benim de görünmezlik pelerinim var. Hadi, gidelim,” diyorum.

Böylece L, E ve ben elma aramak için yola koyuluyoruz.

“Gizli ajanların görünmezlik pelerini olmaz,” diyor L. “Sen büyücüyle karıştırdın.”

“Bu büyücü gizli servise yeni katıldı,” diyorum. “Sen cadı mısın?”

Cevap vermiyor. E’yi yakasından yakalayıyor ve aynı anda beni öyle sert bir şekilde itiyor ki bir çalının üzerine düşüyorum. Kolum çiziliyor.

“Niye yaptın bunu?” diye soruyorum ona.

“Şişşt!”

Çalıların yaprakları arasından baktığımda bir nöbetçi gözüme ilişiyor. Tüfeği var ve önümüzdeki yolda dikiliyor. L, E’yi yere bastırmaya devam ederken bir parmağını da dudaklarına götürmüş ses çıkarmamasını işaret ediyor.

İdari bölgenin hemen dışındayız. Yalnızca nöbetçilerin burada bulunmasına izin var.

E elindeki ince dalla “Vurayım mı onu?” diye fı-sıldıyor.

Sen onu bırak, acaba nöbetçi bizi vurur mu? diye düşünüyorum. Nöbetçilerin çocukları vurduğunu hiç duymadım. Ama onların tüfek dışında bir de copları var. Bir seferinde, kar yağdığında herkes battaniye istemek için bir araya geldiğinde nöbetçinin biri koluma vurmuştu ve kolum bir hafta boyunca günbegün renk değiştirmişti. Ağır çekim hâlindeki bir gökkuşağı gibiydi.

Nöbetçinin copu E'nin dalından yüz kat daha kalındı.

“Niçin elmaların idari bölgede olduğunu bize söylemedin?” diye tıslıyor L.

“Öylece ağacın birinde asılı durduklarını düşünmedin herhâlde?” diyorum.

Cevap vermiyor.

Nöbetçi yanımızdan geçiyor ve çalının arkasında saklandığımızı görmüyor. E'nin poşeti hâlâ kulakları-

ma asılı. “Görünmezlik pelerini işe yaradı,” diyor ve başparmaklarımı L ve E’ye doğru zafer kazanmışçasına havaya kaldırıyorum.

“Hangi taraftan gideceğiz?” diye soruyor L.

“Sigara bölgesinden.”

Nöbetçilerin sigara içmeye gittikleri sigara bölgesi yönetici birliğinin dışında. Kampta neredeyse kimse sigara içmiyor, yetişkinler bile. Herkesin yemeğe ve ısınmaya ihtiyacı var. Sigaranın kimseye faydası yok. Oysa herhâlde nöbetçilerin bol bol yemeği var çünkü hiçbir zaman karınları açmış gibi bir hâlleri yok, bir deri bir kemik de değiller. Sigarayı dudaklarının kenarına sıkıştırıp dumanını üfleye üfleye vakit öldürebiliyorlar.

Yemekleri de ziyan ediyorlar. Mademki yemekleri ziyan etme lüksüne sahipler, o zaman ellerine bol bol yemek geçiyor olmalı. İşte bu da beni neden hepsini kendilerine ayırdıklarını düşünmeye itiyor. Niçin hiçbirimizin kampın dışında kendi başına yemek aramaya

ıkmasına izin vermediklerini merak ediyorum. Bunu çok merak ediyorum.

“Tnel mi kazacađız?” diye soruyor E.

“Hayır,” diyor L. “Ama sürünerek gideceğiz. Uzun otların arasında srneceğiz. Karın st. Baskın yiyen gizli ajanlar gibi. Hatırladın mı?”

“Casuslar,” diyor E. “Harekete geç ya da l.”

imler burnumu gıdıklıyor.

Sigara bölgesine giden yol boyunca kimseye görünmeden srnyoruz. Çocukken kimseye görünmemek kolay.

“Ben bir kediye,” diyorum, “kua gizlice yaklaşıyorum.”

“Ben bir kaplanım,” diyor E, “maymun avlıyorum.”

“Şişt!” diye susturuyor L bizi. İlerde ayakta dikilmiş sigarasını tüttüren bir nöbetçi var. L yakalanmamızdan endişe ediyor.

Ama ben endişelenmiyorum. Kamptaki çocuklar herhangi bir kurala karşı gelirken yakalanırsa, ailelerine yaptırım uygulanıyor. Yaptırım ceza kelimesinin eş anlamlısı; mesela bu yaptırım kuyruğun sonuna gönderilmek oluyor. Ailemin cezalandırılmasından endişe duymamamın nedeni ailemi kaybetmiş olmam. Ya da ailemin beni kaybetmiş olması. L ve E'nin de ailesi yok çünkü hepsi havaya uçmuşlar.

Hem biz kuyrukta mıyız ki bizi kuyruğun en sonuna gönderebilsinler? Bizi kuyruğun en sonuna koysalar ne harika olurdu; biz bunu ceza değil ödül sayardık.

O nedenle nöbetçiyi gördüğümde L'nin söylediği gibi sesimi çıkartmıyorum ama bunun tek nedeni kolumdaki gökkuşağının aklıma gelmiş olması.

Nöbetçi bir çöp kutusunun yanında durmasına rağmen izmaritini yere atıyor. Yere saçılmış bir sürü sigara izmariti var.

“Ben etrafta elma melma göremedim,” diyor L.

“Bekle,” diyorum.

Nöbetçi etrafına bakıyor. Acaba bizi duydu mu diye meraklanıyorum. Ama sonra aslında etrafında bakmadığını anlıyorum. Anlıyorum ki onun işi bu: Sigara içip etrafına bakınmak. Sigara içmeyi bitirdi ya şimdi de etrafına bakınıyor.

Kendi kendine “Görev tamamlandı,” dediğini hayal ediyorum. Derken arkasını dönüyor ve binaya doğru yürüyor.

“Güm!” diyor E elindeki dalla nöbetçiye sırtından ateş ederken.

“Şışt!” diye onu susturuyor L. Ama nöbetçi çoktan kapıdan içeri girmek üzere.

“İskaladın,” diyorum tüfek niyetine elinde tuttuğu dalın ucundan çıkan hayali dumanı üfleyen E'ye.

Ayağa kalkıyorum.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diyor L sinirle.

“İzle,” deyip çöp kutusuna doğru yürüyorum. Ardım-
da kalan E'nin soluğunun kesildiğini duyabiliyorum. E
cesuru oynamaya bayılsa da aslında daha çok küçük ve

L'nin kahramanlık tasladığına hiç şahit olmadı çünkü L'nin görevi her zaman tetikte olmak. Onun işi erkek kardeşine göz kulak olmak. Kahramanlık yapacağını diye kendini tehlikeye atarsa erkek kardeşinden ayrı düşer ve bu durumda E'nin hiç kimsesi kalmaz. Tek başına kalakalır.

E kadar ufak çocuklar kendi başlarına kaldıklarında yok olurlar. Kaçırılırlar.

İşte o yüzden birbirimizden ayrılmamalıyız. Birbirimizin arkasını kollamalıyız.

Çöp kutusunun yanındaki betonun üzerinde duruyor ve L ile E'ye el sallıyorum. L çalının ardına iyice sınıyor ve E'yi de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Sanki saklambaç oynuyoruz.

Kolumu çöp kutusunun içine daldırıyor ve içinde gezdiriyorum. Parmaklarım yapış yapış bir şeye, sanırım kullanılmış bir paket kâğıdına değiyor. Ardından yumuşak ve sıcak bir şeye dokunuyorlar; herhâlde bu da nöbetçilerden birinin botlarındaki çamuru temiz-

lemek için kullandığı eski bir kumaş parçası. Derken parmaklarım elmanın tepesinde duran ince dala sür-tünüyorlar. Elmanın sapına. Başparmağım ve işaret parmağımın arasına sıkıştırıp çöp kutusundan dışarı çıkartıyorum. Çöpün içinde iki tane daha var. Daha önce casusluk yaptığım sırada nöbetçilerin onları kutuya attığını görmüştüm.

Üç elmayı da çöp kutusundan çıkarıyor ve koştura koştura çalıya dönüyorum. L ve E iştahla ellerini uzatıyorlar.

L kaşlarını çatıyor. “Pek de etli değiller, değil mi?” diyor.

Ama E “Harika!” diye bağırıp hemen elmasını ısır-maya koyuluyor.

İkisi de haklılar. En büyük elma göbeğini E’ye verdim çünkü en küçüğümüz o; L’ye ise en küçük elmayı verdim çünkü en büyüğümüz o. Orta boy olanı ben aldım. Yenecek bir sürü yer bırakmışlar. L insanların ne kadar çok yemek ziyan ettikleri konusunda haklı.

Nöbetçiler elmanın göbeğini yemiyor çünkü o kısım çekirdekli olur ve pek de sulu değildir. Oysa ben burada durmuş yarım elmayı hapır hupur yiyorum. Çekirdekleri ayıklama zahmetine bile girmiyorum çünkü çekirdekler faydalıdır. Elmanın en sulu kısmı olmayabilir ama yine de epey sulu.

“Tam bir ziyafet!” diyor E. Hem sırtıyor, hem de elmasını çiğnemeye devam ediyor.

“Ağzın doluyken konuşma,” diyor L.

Ama o da gülümsüyor ve ben iyi bir şey yaptığımı biliyorum. Şu elmalar o bayat çamurlu ekmek kırıntılarında milyonlarca kez daha iyidir.

Doğum günün kutlu olsun, diyorum içimden.

, I, E'

Kampın çoğu insanın düşündüğünün aksine kamp yapmakla alakası yok. İnsanlar gündüz ziyarete gelip bize yiyecek ya da temiz giysiler hediye ederler. Yüzlerindeki ifadeyi görseniz, sanırsınız ki dünyanın sonu gelmiş.

Charity, arkadaşlarını kampa davet ettiğinde ilk kez geleceklerin tatil kampı gibi bir yerle karşılaşmayı umduklarını söylemişti. Bir düşünsenize! Charity, kampa bizi pek çok kez ziyarete gelmiş bir gönüllü. Artık o da burada yaşıyor. Bence bu yaptığı tuhaf cnk kamptaki herkes umutsuzca buradan gitmenin derdinde ama Charity kampa gelmeyi ve ardından da burada kalmayı tercih etti. Son gelişinde kampa iki katlı bir otobüsle

1 Tr. Yalan (.n.)